

Tweede informatiedag voor seniordierenartsen

Andries van Forest

.....

Aan het eind van deze dierenartsendag mochten we een evaluatieformulier invullen: Wat wij er maar van vonden? Tijdens de afsluitende borrel heb ik enkele geluiden opgevangen: hartstikke leuk, goede sprekers, prima organisatie, voor herhaling vatbaar, broodjes genoeg en prachtig om zo velen weer te zien. Eindcijfer: 9! Tienen geven we immers niet zo gauw.

De organiserende Projectgroep Veterinaire Informatie voor Seniordierenartsen, Frans Cremers, Aleid Lubberink, Ingrid van der Gaag en Jan Peelen ontvingen ons met koffie of thee. De 148 deelnemers aan deze najaarsdag werden na het fluitje van Frans Cremers als een kudde de zaal binnengedreven om plaats te nemen en te luisteren naar het welkom van dagvoorzitter collega Jan Peelen. Natuurlijk was hij blij dat we er allemaal waren en omschreef het gezelschap als illuster. Vervolgens gaf hij het woord aan het KNMVD-bestuurslid Maarten Willemen. Deze meldde ons dat de KNMVD de systematiek van de financiering bestudeert en daarbij de seniordierenartsen als bijzondere groep zeker niet zal vergeten. Verder vroeg hij aandacht voor het beleid betreffende de diergeneesmiddelen en het post academisch onderwijs. Met zijn opmerking dat het aantal vrouwelijke seniordierenartsen in deze groep senioren zo gering is (nog geen 5 procent) plaatst deze groep zich op een unieke positie binnen de KNMVD. Nog wel!

De eerste spreker dr. Bernhard Roelen werd door Ingrid van der Gaag ingeleid als een marathonloper met verstand van kleine lapjes vlees maar ook iemand die aandacht heeft voor de nacht van de filosofie. Zelf omschreef hij zich als "gewoon een bioloog". Na vele omzwervingen is hij nu docent

bij het departement Gezondheidszorg Landbouwhuisdieren en presenteerde deze ochtend in duidelijk taal 'De stamcel: een wondermedicijn of niet'. Het was heel knap hoe hij deze inleiding over een moeilijk thema zo goed wist te verwoorden.

Een van de doelstellingen van deze dag is om voldoende ruimte te hebben om niet alleen de lunch te nuttigen maar vooral ook om elkaar te ontmoeten; een reünieachtig gebeuren. Veel vragende gezichten waarbij passende naambordjes hun nut bewezen: vraagtekens (ik weet je naam niet meer) veranderden in uitroepetekens van herkenning. De borrel, de broodjes, de koffie en de thee. Het was er allemaal.

Er was veel belangstelling voor de informatiedag voor seniordierenartsen.

OUDESTEN SENIOR

Na de lunch had ik plaats genomen naast de mogelijk oudste seniordierenarts (geboren in 1914) aanwezig. Hij was de laatste student die in de Tweede Wereldoorlog op 10 april 1943 het dierenartsexamen heeft afgelegd. Toen was ik drie jaar. Zo langzamerhand ben ik op een seniorleeftijd gekomen dat ik al mijn collega's tutoyeer maar deze collega benaderde ik automatisch met u. Hij vertelde tijdens het wachten op de aanvang van het middagprogramma enkele fragmenten uit zijn praktijktijd in de oorlog. Aan het einde van de oorlog ging hij samen met zijn vader, ook dierenarts, op pad om een merrie te

gaan verlossen. Beiden op de fiets, in het Groningse land altijd tegen de wind in, met de grote verlostas met het bekende instrumentarium bij zich. In de duisternis moesten ze op Duits bevel van hun fiets afstappen om onder bedreiging van het geweer hun verlosapparatuur te tonen. Gelukkig was daar geen geweer in verstoep zoals de bezetters van ons land dachten. "Ja, je wist niet of ze je dood zouden schieten of niet". Zij mochten door en de merrie werd verlost! Ook dat hoor je op een seniorenendag.

Gedomesticeerd als wij zijn, als schapen weer de zaal in waar Aleid Lubberink haar jaargenoot Ad Rijnberk, emeritus hoogleraar Inwendige Geneeskunde van de Gezelschapsdieren inleidde: "De domesticatie, het grootste experiment der mensheid". De laatste woorden komen uit de koker van Darwin. En daarmee gaf de spreker aan dat deze Darwin met zijn 'survival of the fittest' toch wel erg belangrijk is geweest naast Mendel (overerven) en Watson en Crick die de drager van de erfelijkheid DNA bestudeerden.

Darwin zag de domesticatie als 'een laboratorium voor de evolutie' maar moest geruime tijd wachten met het publiceren van zijn bevindingen. De mens paste het wilde dier aan zijn wensen aan door het te wennen aan een ander leven, temmen en selectief fokken. Het was een boeiende lezing waarbij de hond een belangrijke en beschouwende plek innam. De wolf is gedomesticeerd voor gezelschap meer dan voor de jacht en dit heeft het dier ver weg gebracht van het wilde dier dat het ooit was. Vooral zo houden. Het Rico-verhaal, een hond die communiceert met zijn baas en tweehonderd woorden 'kent', werd gevolgd door de hond op het skateboard. Ook na deze lezing was er voldoende ruimte voor vragen. Professor Rijnberk wilde in dit kleine gezelschap wel een enkele uitspraak doen en deed dat dan ook deskundig en helder.

Met dank aan de organisatoren en de sprekers voor een geweldige seniorenendag. De evaluatie kan nauwelijks anders dan positief zijn. Op naar voorjaar 2008.